

1341

1. Beh. af Forfl. til Forandr. i Folketh. Forretningsorden.

1342

da der er Ferie. Det er i saa Fald nu Praxis og er ogsaa noget ganske Nødvendigt, at man anser Valgtiden for udsat til den første Mødedag efter Ferien, men man har anset det for rigtigst at give en udtrykelig Forfrist herom. Forslaget under Nr. 3 følger af Forslaget under Nr. 4. Forslaget under Nr. 4 angaar de staaende Udvalg. I Forretningsordenens § 8, som denne nu er affattet, omtales der kun eet Udvalg af den Art, nemlig Udvalget for Forretningsordenen. Thinget har nu imidlertid i to Samlinger besluttet at nedsætte et særskilt Udvalg for Andragender, og da man vistnok tør antage, at denne Praxis ogsaa fremtidig vil blive bibeholdt, har man anset det for rigtigst at give en Forfrist derom en Gang for alle, hvorhos det stemmer med den hidtil fulgte Praxis, at Antallet er sat til 9 Medlemmer. Fremdeles har man i den nu gjældende Forretningsordenens § 4 et staaende Udvalg for Valgbrevets Prøvelse, som dog kun kan antages at være foreskrevet for den første Samling efter nye Valg. Deraf er fulgt den Ulempe, at naar der i senere Samlinger har været Spørgsmaal om at erkende et Valg gyldigt eller ugyldigt, har man ikke haft noget Udvalg, hvortil man kunde henvise et saadant Spørgsmaal, og den ærede Formand har da anmodet de Medlemmer, som i den første Samling udgjorde Udvalget for Valgbrevets Prøvelse, om at afgive Erklæring om et saadant Spørgsmaal. Dette er imidlertid kun en Nødhjælp og findes i formel Henseende at være mindre korrekt, hvorfor det vistnok er rigtigst, som det her er foreslaaet, at bestemme, at der i enhver Rigsdagssamling nedsættes et saadant Udvalg for at afgjøre de Valg, hvorom der maatte være Spørgsmaal. Endelig er det vistnok ogsaa rigtigst, at der tillige anordnes et staaende Udvalg for Statsrevisionens Betænkning, overensstemmende med den hidtil fulgte Praxis, bestaaende af 5 Medlemmer; men dette vil der dog kun blive Spørgsmaal om i hver ordentlig Rigsdagsamling. Betydningen af, at man har disse Forfrister giene i Forretningsordenen, vil jo, som Enhver indser, være den, at Formanden blot vil have at sætte de forskellige Valg paa Dagsordenen, hvormod der ikke bliver Spørgsmaal om at indhente Thingets Samtykke til Nedsættelse af saadanne Udvalg i hver Samling, og det vil allerede være en Besparelse af Tid. Den Regel, der staar i Forslaget, om Behandlingen af Udvalgets Indstillinger antager jeg ikke, at jeg behøver videre at motivere. Forslaget under Nr. 5 gaar kun ud paa at indordne en Paragraf, der for nogle

Åar siden indfattes i Forretningsordenen, i Rækken af de øvrige Paragrafer. Forslagene under Nr. 6 og 8 høre sammen, idet de gaa ud paa at forkorte Fristerne mellem en Sags første og anden Behandling, saaledes at Minimumsfristen bliver 2 Dage i Stedet for 3. Den nuværende Forfrist, hvorefter der med Nødvendighed skal gaa 3 Dage, selv om den paagjældende Sag er nok saa ubetydelig, og selv om det haster meget med dens Afgjørelse, har i flere Tilfælde medført Ulemper, og det synes ikke ønskeligt, at man oftere end nødvendigt skal være nødt til at søge Thingets Samtykke til Afvigelse fra Forretningsordenen. Naar det erindres, at der her kun er Tale om en Minimumsfrist, og at der selvfølgelig ved alle større og vigtigere Sager vil gaa længere Tid, end denne Minimumsfrist udtrykker, tror jeg ikke, at der vil være den allermindste Betænkning ved at forkorte denne Frist til 2 Dage. Forslaget under Nr. 9 er beslægtet med de 2 sidstnævnte, idet det paa samme Maade forkorter den Frist, der skal gaa, naar en Sag kommer tilbage fra det andet Thing og da paany henvises til et tidligere nedsat Udvalg, som da vil have at afgive Indstilling om Landthingsforlaget. Forslaget under Nr. 7 følger af Forslaget under Nr. 17, som jeg senere skal komme til. Forslaget under Nr. 10 gaar ud paa at foreskrive den Ændring i Forretningsordenens § 21, at alle de selvstændige Forslag, der indgives, og som ikke ere Lovforslag, skulle være affattede i Beslutningsform. Erfaring har viist, at det kan være ønskeligt at have en saadan Forfrist, for at Formanden ikke skal være nødt til at afvise et Forslag paa Grund af, at det ikke er affattet i en saadan Form, at det kan bringes frem i Thinget. Forslaget under Nr. 11 gaar ud paa at udelade en Henviisning, som er dels overflødig, dels ligefrem vildledende. Forslaget under Nr. 12 gaar ud paa at udelade sidste Stykke af Forretningsordenens § 21. Som man vil se, giver dette sidste Stykke en Forfrist om, at Thingets Sekretærer skulle forfatte de Udsærdigelser af en vis Art, som der bliver Tale om; men da dette ganske i Almindelighed er sagt i § 7 om alle Udsærdigelser, er det jo overflødig, at det gjentages her. I Forbindelse hermed har man anset det for rigtigst i formel Henseende at lade de to sidste Punktumer i første Stykke fremtræde som et Stykke for sig. Forslaget under Nr. 13 gaar ud paa at indføre Reglen i § 22 om Ændringsforslag til, at de skulle være trykt ombedte 1 Dag før de foretages. Det er nemlig ikke nødvendigt og vel ikke engang